

Am micsoda ellentét, mikor a völgybe visszatérve elibénk kacag az élet. Ujjongva vibrálnak az enciánok kék lángjai, mámorító vanília illatot lehel az orchidea, vidáman himbálódnak a ranunculusok aranygömbjei és mi mind gyorsabban vágatunk a völgy felé, zötyögős, köves utakon, zúgó patakok s öreg fakeresztek mentén . . .

Alkonyodik! . . . Kolompoló tehenek iromba léptekkel döcögnek a hegyoldalban hazafelé. Pásztorgyerek ostort pattogtat . . . Felhallatszik a harangszó . . . Az esti szellő belekap a fenyők zöldjébe s szakállukat lengeti . . .

A csúcsokon még narancsszínben csillan a nap búcsúcsókja, az ég zöldes, türkizben játszó s a szemközti vad sziklabordák kékes párába vesznek.

Csokoládébarna házak kis csoportjain haladunk át. Az ablakokon tenyérynői hússzínű begoniák és vígan köszönő ismerős parasztok.

A Rettenbach rohanó árja hűvös párákat permetez felénk, amint a kis fahídon átdobogunk és már lent vagyunk a Gasthof előtt . . .

Este van! A karcsú templomtorony élesen szúr bele az ég foszforeszkáló kékjébe és világítanak a kis begoniás ablakok . . .

Parasztok ácsorognak a ház előtt pipázva . . . Pendül a gitár . . . Felcsendül egy tirolai dal . . . Halk jódlizás

A fehérén derengő Nöderkogel örök virrasztással őrzi a völgyet, Magaságok szent csodái ragyognak a lenti, szürke hétköznapi felett

A POMPÉJI KATONA.

*Ó, jaj, már túlsokat tusáztam
s féltem is, mertem is sokat,
hazamennék, hogy legeltessem
a bárányokat, kosokat.*

*Elvesztem a körengetegben,
öklömet már az égre fogtam,
hazamennék, hogy megkerüljek
földben, tanyákban, rokonokban.*

*Fülemben a régi harangszó,
szememben délibáb maradt,
mennék Pompéji vadonából
meghalni messzi fák alatt,
de már paloták épültek rám,
betűkbe vagyok öntve állig
s remegésem, káromkodásom
dörgő, süket ritmusba málik.*

*Kezemben egy szörnyeteg szerszám,
amivel írok, számolok —
s hajbókolok a tűzhányóban,
amíg a láva rámcserog,
mert nem elég ám hősnek lenni,
aljasul talpat is kell nyalni,
sőt a bölcs már elrejtí kincseit
s csak azt mutatja, ami talmi.*

*Nem tudom én, kit őrzök itten,
Istent-e, vagy az ördögöt,
Pompéjiben így vész a harcok,
acél, kő és szemét között.
De szájamig érhet a láva,
akkor is csak a bárányt látom
s a legelőt s a búzaföldet
s az alkony fényét a tanyámon!*

Csomorkányi Pál.